

LEBRIS

We know
books

CU SUFLETUL ÎN EST

ANDREI LASC

07:07

București, 2018

O viață bună	1
Partea I.....	3
Prima zi	4
Dorințe din adâncuri	10
Cină cu cine?	13
Leșinat.oare?	14
Ceva se întâmplă gu_noi	18
Pe față	19
Drumul durerilor mele	21
Ultimele cuvinte	26
Prima zi. Sau ultima.	31
Din prima	37
Turcoaz	43
Trei ceasuri rele	48
O treime s-a dus.....	52
Ce mă f_ck?	56
Altă dată	63
Dementori	69
Un semn.al	71
De.parte de carte	73
Ziua cui?	75
Cât cli.pești.....	79
Sare inima din piept.....	81
Ape tulburi	98
Valuri.....	107
Liniștit	115
Adie un adio	120
Printre rînduri	125

Partea II..... 127

Vizezi	128
Un Delhiciu	129
Planifi.care?	134
Bomboane	140
Café Manali	142
Mers la pas	144
Casă prietenoasă	147
Ră(tă)cit	153
Unde ești?	164
Autobuzele tale, două petale	165
Don't tell manager	168
Alt semn.al	171
Do(a)r atât	172
Hema	173
Go(a)	175
Patrocle	180
Singur, atât de singur.....	181
Lapte și miere.....	184
Un duș cu Lola	188
Terapie cu sunete	190
Lacrimi și noduri	194
Cap și pajură	197
Să dau snooze?	202
Ca la piață.....	203
Gri.masă	205
Să nu te Kochi pe tine	207
Îmi fuge gândul	209
Havi you ever seen the rain	210
Contra sistem	212
Întuneric și lumină	215
Neli.niște	218
Ce zboară și se mănâncă?.....	220
Te aștept să vii odată	223
Familiaritate	228

Altă viață	234
Gând la rând	239
Bătrânul și marea singurătate	243
Săracii umplu sacii	246
Carusel	250
Fluturii din cap	251
Ullu	256
A treia e cu noroc	258
Ca un copil	260
Aud voci	262
Șșșerpișșșor.....	265
Masaj cu surprize	268
Escrocherii adevărate	273
Nepale lău	277
Mandarine și țepe fine	282
Que Bella	290
Panoramă leșinătoare	294
Ocu_pat.....	302
Pat_rulez	304
Pokară-te de aici	306
Cu capul în nori	310
Alegerile care îmi definesc ziua	312
Bol_nav la cap	316
Văi de mine.....	318
Merge brici	320
Cu mâna	322
Sur.priză.....	326
Rishi.kesh cash	328
Zmeu	329
Anapoda	331
Parc-ar fi	334
Puskar și cureaua lată	336
Ne-am răcit	339
Soarele din piept	342

15.02.2017

Am un nod în gât și orice aș zice acum ar fi de umplutură. Mă uit la Bianca și n-o văd, nu-i acolo, nu-i nimeni acolo, s-a închis ca o ușă de lift și s-a dus în subsol, unde n-o vede nimeni. Nici eu nu cred că-s aici, am senzația că plutesc, aș putea să dau cu capul de bara galbenă de care mă țin și n-aș simți nimic. Autobuzul oprește – la următoarea cobor.

Ce să-i zic? Că m-am pierdut pe mine în relația asta și că-i vina mea? Știe deja. Să-i zic că o să mă întorc la ea? Știm amândoi că nu pot promite așa ceva. O iubesc, dar sunt sec, nu mai știu ce vreau să fac cu viața mea. De câteva luni nu mă mai bucură nimic și-s mai tot timpul gri, cum zice ea.

Mă mângâie pe obraz, are ochii și mai umezi – mă sugrum pe interior. Să nu plângă, să nu plângă, că o să plâng și eu și n-o să fiu în stare să urc în avion. Mă apropiu și o sărut, dar nu simt nimic, suntem ca două borcane goale, nu-i nimeni acasă.

Mă sărută apăsător și îi simt prima lacrimă. Nu plânge, te rog, nu plânge, te rog, nu – nodul din gât mă sugrumă și abia dacă pot respira. Ce să-i zic? C-o să-mi fie dor de ea? Mi-e dor deja. Că o să mă gândesc la ea? Tot singură o să se simtă. Că o iubesc? Ce mai contează, din moment ce am ales să plec?

Deschide gura, dar nu aud nimic. Poate era mai bine să rămân. Să rămân și să lupt. Să lupt cu ce? Să lupt cu cine? Sunt prea obosit ca să lupt, n-am energie să fac nimic, nu mă bucură nimic. Iar vocea mică din piept îmi zice că-i ok, că deși doare, e mai bine să plec. Nu știu cine-i vocea asta, sper să fie intuiția.

Dacă o s-o uit? Dacă n-o să mai reușesc să mai iubesc pe nimeni? Dacă o să mor singur? Dacă o să mă bântuie decizia

asta tot restul vieții? Mă mângâie pe ceafă, mă trec fiori. Nu m-am conectat cu nimeni cum m-am conectat cu ea, fizic, spiritual, cu toate visurile noastre de a ne muta la țară, de a face copii pe care să-i educăm noi, de a ne cumpăra dubiță cu care să călătorim. Îmi amintesc prima noastră ieșire în parc, prima oară când am făcut dragoste, ziua în care ne-am mutat împreună.

Taci, gândește-te la altceva, la biletul de avion, la viză, la orice altceva. Autobuzul încetinește, aici tre' să cobor. Mă panichez. Iau rucsacul de la picioare. Bianca se uită la mine. Sau prin mine. Ce ai zis? Să ce? Să am o viață bună? Ce urare e asta? Să am o viață? Nu înțeleg – se deschid ușile, tre' să cobor. O mai sărut o dată în fugă și nu simt nimic.

N-am fost niciodată așa pierdut ca acum și nu mai pot așa. Peste două zile voi fi în Thailanda, iar peste două săptămâni merg la un Silent Retreat. Habar n-am în ce mă bag, eu nu meditez de obicei, dar ceva îmi zice că-i momentul să ajung acolo.

Mă uit la ceas, e 18:18.

LBRIS

We know
books

Partea I

17.02.2017

Ce e? Am ajuns? Ok, ok, scuze, cobor acum. Pe lângă mine trece un grup de scafandri, mă uit la ei cum mă uitam la maimuțe pe plajă când eram mic. Unde se duc la ora asta? Pun rucsacul jos și îi privesc cum urcă pe un vaporas plin de tuburi de oxigen. A, stai, am citit despre asta – Koh Tao e un loc bun de scuba, dar n-am bani de așa ceva.

Mă uit spre insulă – e plină de copaci, palmieri, păsări care croncăne dubios, hoteluri peste hoteluri. De abia aștept să închiriez un scuter și să explorez, dar întâi să mă cazez. Cobor pe alee, se aud cocoși dând trezirea. Unde e recepția?

Neața, da, am rezervare. Andrei, nu Audrey, An-drei. Asta e camera mea? Mă rog, a mea și a altor cinci oameni. E curată, nu văd niciun șobolan alergând, e răcoare. Dar wifi avem? A, și încă o întrebare, de unde pot să închiriez un scuter? Da, pentru azi. Mulțumesc mult.

Dacă tot am închiriat scuter, pe unde să merg? Mai am două liniuțe de benzină, ar trebui să-mi ajungă o zi întreagă. Pe hartă, drumul pare că duce în junglă. Ar fi mișto, aș fi un pirat adevărat, eu, poneiul meu și jungla plină de păienjeni imenși și de alte animale de care mi-e frică. Cât de nașpa poate să fie? Mă întorc dacă e prea nasol.

Accelerez și fac stânga. Hopa, se termină asfaltul, ce fac acum? Pe zgură n-am mai condus. Doamne, câți copaci – uite-l pe ăla, cred că-i cât un bloc de 5 etaje și are liane ca-n desenele cu Tarzan. Îmi vine să râd. Fac o poză, o s-o pun pe Instagram mai încolo, când o să am net. Sper să nu mă ciupească vreun păianjen și să ajung la spital din prima zi.

*

Ce-i ăla? Cred că vrea să scrie Viewpoint, dar au pocit literele. Ce dubios arată indicatoarele în junglă. Opresc sub un copac și mă întâmpină o tăntică plină de riduri. Ce? Da,

da, merg la viewpoint, e frumos? Cât costă? Cum adică nu costă, dar cumpăr bere? Păi nu vreau bere, e cald, cum beți alcool pe căldura asta? Am înțeles, nu plătesc bilet, dar tre' să fac consumație, șmecheri mai sunteți. Vreau o apă rece. Cât? E de patru-cinci ori mai mult decât în oraș. Asta e, dă-mi o apă. Pe unde ajung la viewpoint? Aha, mersi.

Urc printre copaci și-mi dau seama că am uitat cheia în scuter. Făceam asta des și acum doi ani în Bali, ca toți turiștii. Mă întorc după cheie, și când ajung la scuter, tăntica îmi zice ceva, dar nu înțeleg ce vrea – o fi vreun salut. O ignor, iau cheia din scuter și plec înapoi spre belvedere.

Bianca m-a învățat să recunosc copacii după scoarță și frunze, doar că aici sunt altfel de copaci, nu recunosc niciun model. Mi-e dor de ea, am un nod în gât că am plecat. Oare o să ne împăcăm după Retreat? Nu e ca și cum ne-am certat. O să-i scriu când ajung la hostel.

De pe deal se vede portul în care am ajuns de dimineată. Ce albastră e apa și ce liniște e, m-aș așeza un pic, poate citesc un pic, că am luat la mine Șapte ani în Tibet. Uite un hamac la umbră – cred că asta încerca baba să-mi zică. O să-mi ia ceva să mă obișnuiesc cu pronunția lor.

Mă așez în hamac și scot telefonul să fac o poză portului. O să-i placă Biancăi poza asta, ce mișto ar fi fost să fie și ea aici. Lasă că mă duc la Retreat, mă calmez un pic, mă întorc, strângem niște bani și apoi o să călătorim în jurul lumii și o să ne bucurăm împreună și o să ne văităm de rucsacurile prea grele și o să facem concurs de mâncat iute.

Iar mi-a vărsat mintea scenarii nefondate. Asta o enervează pe Bianca – ba scormon în trecut, ba mă tem de ce mă așteaptă în viitor, ba visez la cai verzi pe pereți. Când o să mă învăț minte? Când? Mă mir că m-am pierdut și că am obosit lângă Bianca, cum să nu obosesc, dacă mă gândesc la tâmpenii toată ziua? Sper să învăț ceva la Retreat.

Opresc scuterul într-o curbă și-mi țin răsufierea. Ce-i aia? Nu văd bine la distanță, dar sigur e ceva în boscheți. Îmi bubuie inima. Nu tre' să-mi fie frică, animalele simt frica. Orice animal ar fi, o să scap. N-o fi leu, că leii nu trăiesc în junglă. Și nici pumă nu-i, că la televizor păreau mult mai mari. Oare să claxonez? Îmi simt pulsul în tâmpile – poate mi s-a părut. Nu mi s-a părut, ce naiba, că doar n-am halucinații, am băut apă, e ceva acolo în boschet.

Îmi transpiră mâinile pe ghidon – hai, ieși odată! Traversează drumul, dacă vrei să-l traversezi, doar pleacă din boschet. Hă? Știam eu că e ceva acolo, dar ce e? Arată ca un porc mai mic și negru. E mistreț? O fi având pui? Dacă are pui, tre' să am grijă, că mamele cu pui sunt periculoase. Hai, traversează odată, hai du-te la tine acasă că te așteaptă mistrețul. Parcă nu ești așa firoasă, ia să-ți fac o poză. Scot telefonul din borsetă fără să fac zgomot – mai stai un pic, nu fugi, să-ți fac o poză, te fac vedetă pe insta cu #miss #streț.

*

Pe indicator scrie Shark Bay spre stânga. Sper că doar numele e de golful ăsta, că am destulă adrenalină în corp după întâlnirea cu mistrețul. Accelerez până îmi vâjâie vântul în urechi, apoi încetinesc fix înainte de curbă, apoi accelerez iar.

Opresc motorul lângă plajă, de data asta îmi amintesc să scot cheia din contact. Ce inspirat am fost să-mi iau pe mine pantalonii de baie. Îmi las borseta pe o stâncă, s-o văd din apă, în caz că vrea careva s-o fure.

Ce turcoaz e apa. Scot tricoul de pe mine, îl pun peste borsetă, ca să nu atragă prea tare atenția. Bag un picior în apă, hai că-i călduță, merge. Un bărbat iese din apă cu labe și ochelari de scafandru – de unde le-o fi luat? Salutare, de unde le-ai luat? A, nu-s închiriate? Da, mi-ar plăcea, sigur

nu te deranjează? Ești sigur? Nu stau mult, mersi.

Hai că-i bine, să se tot întâmple așa lucrurile. Intru în apă până la genunchi, clătesc ochelarii, îmi pun una din labe, mă dezechilibrez, pic ca tolomacul, mă ridic, încerc să fac un pas, mă împiedic, pic iar. Mă pufnește râsul și mă prefac că am plonjat, nu că am căzut.

Nu știu să înot, mai degrabă știu să plutesc fără să mă înece. Dau de câteva ori din picioare, trag aer și bag capul în apă – nu văd fundul, deși e limpede apa. Văd corali și pești colorați ca-n filme, dar nu-mi dau seama cât e de adâncă. Mă trece un fior pe șira spinării, sper să nu uit cum să înot fix acum. Respir din nou, bag iar capul în apă – în stânga e un recif colorat, plin cu pești ca Nemo.

Câte chestii trăiesc pe fundul apei. Ce-i ăla? Sigur nu-i coral, are coadă și se mișcă. Ce-i ăla? Rămân fără aer, scot capul. Respir, bag iar capul în apă, sper să fie tot acolo creatura. Ce e? E rechin? Dacă se uită în sus, am pus-o. Câți metri or fi până la el? 10? 15? Îmi bubuie inima în piept, tre' să respir – scot capul, inspir, îl bag la loc să mă asigur că e tot acolo creatura.

Îmi bubuie inima în tâmpile, dacă se prinde că-s aici, praf mă face. Cred că are 5 metri, mă înghite direct. Înot spre mal, dar după patru-cinci brațe obolesc și-mi dau seama că nu mă sincronizez deloc. Fac pluta pe spate și dau din picioare frenetic, hai mai repede, hai odată, mai e mult până la mal? Mă uit spre ocean, să mă asigur că nu mă urmărește creatura. Îmi bubuie inima în piept. Shark Bay – băi și zicea și numele!

*

Ia să caut un loc unde mănâncă localnicii, o bodegă cu mușama de plastic și scaune jechoase. Acum doi ani, când am stat în Bali, mâncam în fiecare seară în bodegile localnicilor și n-am avut probleme cu stomacul. Locul ăsta arată promițător: restaurant în fața casei, pe marginea drumului

principal. La nivel de business visibility au 10/10.

Mă așez la o masă cu mușama și îl văd pe bucătarul șef cum îi dă un cot asistentei, care probabil e și soția lui. Asistenta îmi aruncă o privire curioasă și se întoarce la tocat legume. Cât aștept meniul, mă uit la amenajare: lângă bancul de lucru au două lăzi albastre – frigiderule. Nu pot să nu apreciez spiritul ecocentric, oamenii folosesc lăzi frigorifice în loc de frigider – CSR policy – checked.

Bucătarul șef se șterge pe mâini cu o cârpă care probabil e un fost tricou. Upcycling – checked. Apoi îmi aduce zâmbind un meniu în engleză. Are o singură pagină, no paradox of choice – checked. Orez cu legume, orez cu fructe de mare, orez prăjit, parcă n-am chef de niciuna din astea. Măruntaie de porc? Asta sună intrigant, oare ce măruntaie o să-mi aducă? O să risc.

M-am hotărât: vreau măruntaie. Ce? Da, cu orez simplu.

Pun pariu că bucătarul e și fondatorul restaurantului, iar bucătăreasa e un fel de co-founder cu 49% din acțiuni. Cum n-am net să pierd timpul pe Facebook, îi urmăresc cum îmi prepară mâncarea: din lada din stânga scoate o pungă în care pare că-s mațe de porc. Ceva îmi zice că alea-s mațe. O să fie tare interesantă cina. De-ar fi și Bianca aici, am râde și am face glume despre mațe care umplu mațul. Oare ce face? Din cutia din dreapta scoate legumele pe care i le dă la tocat co-founder-ului. Teamwork – checked.

El prăjește într-un ceaun măruntaiele mele de porc. Mă uit la fiecare pas de parcă aș vrea să învăț rețeta: pune sare și piper, curăță un cățel de usturoi, îl toacă și-l pune peste mațe. Sigur urmează rețeta lui Jamie Oliver, că folosește un mojar de piatră ca să spargă piperul. Know-how – checked.

În jurul mesei mele aleargă un băiețel de vreo 5 ani cu un pui de câine în brațe. Nu mă prind dacă patrupedul e gri sau e super jegos. Fondatorul e conștient că într-o bună zi îi va preda copilului afacerea, așa că îi atribuie un task

arătând cu degetul spre mine. Copilul lasă instant câinele, deschide lada din stânga, ia un pumn de gheață și-l pune într-un pahar. Taică-su îi face din nou semn spre mine. Sper să nu beau apă cu păr de câine. Transfer de know-how – checked. Raising in-house talent – checked.

Pe ambele mese ale restaurantului sunt carafe cu apă plată din partea casei, pe o insulă unde apa de la robinet nu e tocmai potabilă. Ar putea să mă taxeze în plus pentru apă, dar ei aleg să-și surprindă clienții cu un serviciu gratuit. Long term customer retention – checked.

Prin spatele meu aleargă o fetiță și mai mică, țipând ascuțit. Mă uit la ea – o aleargă câinele slinos. Maică-sa aruncă un ochi după ea, ca o leoaică gata de atac. Se asigură că n-a pățit nimic și se întoarce la amestecat măruntaiele în ceaun. Family time – checked.

Vine și mâncarea și nu-s doar mațe – are și ficat și alte organe, dacă mă uit mai bine, e un fel de toabă de porc în varianta caldă. Cam căcănie la culoare, dar bună la gust – îmi amintește de mamaie și de Crăciun. Ownerii se uită la mine, îmi citesc expresiile feței ca în Lie to me. Le fac semn că-i ok mâncarea, practic le dau un like în viața reală.

Dorințe din adâncuri

20.02.2017

Sunt treaz deja și nici nu-i 7 ceasul – am emoții ca în copilărie când urma să plec cu părinții într-o excursie și nu puteam să mai dorm. Ieri m-am înscris la curs de scuba diving, am citit teoria și azi la 9 o să fiu în costum de scafandru. Mă simt de parcă aş avea bule în stomac.

Pe de o parte, nu știu cum să mă bucur – nu cred că am știut vreodată cum să arăt că-s fericit. Pe de altă parte, am un pitic pe creier care se uită dezaprobator la bucuria mea. Fraiere, mai ai doar 300 de euro în cont, o să mori de foame. Scuba îți trebuie ție?

Ce să-i fac, cum să-i zic? Are dreptate, mai am 300 de euro în cont și banii de pe ultimele proiecte intră peste o lună. Are și piticul dreptatea lui, dar am obosit să fiu mereu panicat cu banii.

Așa-i în freelance – am libertatea să lucrez oricând și de oriunde, dar tre' să-mi asum și instabilitatea. Niciodată nu știu dacă luna următoare o să am vreun proiect – e drept, n-am avut niciodată perioade mai lungi de două-trei săptămâni fără proiecte, dar panica e mereu aici.

După orele de teorie de ieri, sper că azi o să fie fain sub apă. Proful e blonduț, cu sprâncene pensate, epilat pe piept, seamănă cu George Michael, doar că are accent de paella. În grupa mea mai sunt două tipe din Japonia și o tipă din State.

Luăm costumele de neopren pe noi și urcăm pe vaporeș. Fiecare își alege un tub de oxigen. Hai mai repede, vreau în apă, am lălăit-o destul. Ajungem la locul de scuba – mai sunt cinci vaporeșe „parcate” deja.

Ne punem tuburile în spate, una dintre tipele din Japonia e cu un cap mai mare decât tubul și zâmbeste cu gura până la urechi. Ne verificăm echipamentul unii altora, să

ne asigurăm că totul e funcțional. Bun, gata? Sărim? Cum sărim? Mă trece un fior, dar e mai degrabă de fericire decât de frică.

George Michael sare primul, cu picioarele înainte, urmează tipa din State, o ajut pe tipa mică să sară, că tre' să-și ia avânt, îmi vine rândul – am un gol în stomac. Fac un pas mare și sar. O secundă nu simt nimic, apoi îmi intră apa rece prin costumul de neopren, deschid ochii – sunt sub apă. Dau din picioare și ies la suprafață – între timp a sărit și cealaltă tipă din Japonia. George ne face semn să-l urmăm până la o geamandură portocalie.

Nu-i așa rece apa, am fluturi în stomac, de abia aștept să ne scufundăm. Ajungem la geamandură – e legată cu o sfoară groasă de fundul mării. Ce limpede e apa, ici-colo sunt grupuri de scafandri, zici că-s bancuri de pești.

George își pune regulatorul în gură și ne face semn să-l urmăm ținându-ne de sfoară. Le las pe fete să coboare primele, ca să nu pierdem pe careva pe drum – am emoții cu tipa scundă să nu își ia panică sub apă. -2 metri, hai că e bine. -3 metri, parcă mă doare un pic un timpan, lasă că-și revine el. -4 metri, mă doare și celălalt, eh, nu-i nimic, se obișnuiesc ele cu presiunea. -6 metri, simt cuțite în timpane, e prea mult, nu pot să suport atâta durere.

Fetele și George Michael coboară fără probleme, eu mă opresc. Ce zicea ieri să facem dacă nu se acomodează urechile? Să suflăm cu presiune în timpane. Dar nu funcționează! Mai era ceva, ce era? Să urcăm un metru și să suflăm iar. Urc un pic, suflu – aceeași durere, dar urechea stângă cedează și se acomodează.

Suflu din nou, dreapta nu cooperează. 'Tu-ți ceapa mă-tii, așteaptă tot grupul după tine, hai odată. Poate dacă cobor doi metri, se deblochează singură. Cel mai prost din curtea școlii, ăla ești. George Michael mimează să urc din nou și să masez urechea și obrazul. Suflu – cedează parțial și dreapta. Asta e, cobor așa, au așteptat deja o grămadă după mine.

Ajung și eu la -15 metri unde mă așteaptă restul grupului. Mă doare urechea dreaptă, dar pot să suport, am suportat eu și mai rău. Abia acum văd peștii și coralii din jur. Zici că visez, nici nu-mi simt corpul, cu excepția urechii. Uite bancul ăla de pești, zici că stă. Mă uit la ei, colorați cu galben și argintiu, nu dau din coadă, nu dau din aripioare, se lasă să plutească așa la -15 metri în voia apei. Cum o fi să fii pește și să te lași purtat de apă? Așa o fi și cu meditația? Te lași să fii, fără să mai miști sau să mai simți ceva?

Cum înot în paralel cu tipa din State, descopăr că atunci când inspir, încep să urc încet, iar când expir, cobor. Mă joc cu respirația, ca să mă asigur că nu mă înșel. Are sens – plămânii sunt ca două baloane și dacă-s plini cu aer, te ridică.

Am senzația că plutesc, dar fără să zbor, că plutesc într-un spațiu inert. Nu-mi simt nici mâinile, nici picioarele, sunt atent doar la respirație. Nu mă mai gândesc nici la banii rămași în cont, nici la Bianca, nici la Silent Retreat, nu mă gândesc la nimic.

Sunt ca unul din peștii de mai devreme – doar exist în apa inertă. E prima oară când mă văd oarecum din exterior, când am un mare gol în cap și nu-l umplu cu nimic. George ne face semn să ne uităm la cadrane – au trecut 50 de minute. Când au trecut? Cum au trecut? Parcă abia am ajuns aici. Așa o fi meditația? Se joacă și cu timpul și cu spațiul?